

nek megítélése attól fog függni, hogy az adott alkalommal az eljáró hatóság a rendelet első vagy második felét olvasta-e éppen el.

Ez az eredmény, illetve eredménytelenség egész természetes, ha elgondoljuk, hogy a bizományi, illetve ügynöki tevékenység elhatárolására olyan ismérvet állít fel, amely minden forgalmiadóköteles ügyletnek ismérve és feltétele. Vagyis az által, hogy a belföldön való megkötést kívánja az adókötelezettség ismérvévé tenni, megismétli az adókötelezettség *általános* feltételét anélkül, hogy bármi közelebbi megkülönböztetést nyújtana egyfelől az adó alá eső különféle ügyletek, másfelől az éppen megállapítás tárgyát képező közvetítői ügylet között.

Legyen szabad azonban éppen ebből kiindulva annak a nézetünknek kifejezést adni, hogy egy helyes és fejlődésre irányuló gyakorlatnak a rendeletnek ezt, az elmondottak szerint, semmitmondó ismérvét el kell hanyagolnia s a közvetítői tevékenység adóköteles voltát azoknak az ismérveknek fenn- vagy fenn nem forgása alapján megállapítani, melyeket a rendelet első — a tényeket ismertető — része magában foglal s amelyek abból leszűrhetők.

Ki kell végül emelni a rendeletnek két utolsó rendelkezését, amelyek közül az egyik jelentős újítást tartalmaz. Kimondja ugyanis igen helyesen s a való élet követelményeivel számolva, hogy az incassó, a vételár beszedése nem változtat a közvetítői tevékenységen. Kimondja végül, hogy nem lehet általános forgalmiadót követelni akkor sem a belföldi közvetítőtől, ha a külföldi cég a megrendelt árukat a vevők között való szétosztás végett a megrendelést közvetítő belföldi cégnek küldi meg.

Ezen utóbbi rendelkezés nincs ellentétben a törvénynek magában a rendeletben is hivatkozott 29. §. 6. bekezdésével, amely forgalmiadókötelezettséget állapít meg az adóalany állampolgárságára és keresetüzésének székhelyére való tekintet nélkül, ha a belföldön irodát, raktárt stb. tart fenn. A rendelet azt az anomáliát akarja megszüntetni, mely abból származott, hogy az eljáró középfoku hatóságok a 29. §. 6. bekezdése alá esőnek minősítették azokat az eseteket, mikor az eladó külföldi cég nem raktárra küldött belföldi megbízottjához árukat, hanem abból a célból, hogy *a már megrendelt árut* vámkezelés okából, vagy a hiányolás megakadályozása céljából *továbbítsa* a megrendelőnek.

Dr. Huppert Leó.

A fényüzési adó új tervezete. A pénzügyminiszter az 1927. V. t.-c.-ben foglalt felhatalmazás alapján elkészítette a fényüzési forgalmi adóra vonatkozó hivatalos összeállítás tervezetét. A tervezet célja egyfelől egy rendeletbe gyűjteni mindazon intézkedéseket, amelyek a fényüzési forgalmi adóra vonatkozóan akár anyagi, akár alaki jogszabályként érvényben vannak, másfelől pedig ezen összeállítási munkálattal kapcsolatban módosítani úgy a fényüzési forgalmiadó alapintézkedéseit, mint az anyagi jogszabályokat és különösen a fényüzési forgalmiadó alá eső cikkek jegyzékét.

Ehelyütt nem célunk a hivatalos összeállítás tervezetét bírálni, hanem azt csupán ismertetni akarjuk.

A fényüzési forgalmi adó eredetileg az 1920. évi XXI. t. c.-kel lépett életbe, oly módon, hogy fényüzést jelentő cikkek fogyasztása után a kiskereskedelemben, vagyis a fogyasztónak történő elárusításkor az eladási ár 10%-a volt fényüzési forgalmiadó címén lefizetendő. Azon cikkek jegyzékét, amelyekre ezen adó kivethető volt, maga a törvény tartalmazta.

A cikkek egy csoportjára vonatkozólag a pénzügyminiszter személyes felhatalmazás alapján már az 1922. esztendőben úgy intézkedett, hogy azok nem a kiskereskedelemben történő elárusításkor, hanem a vámkezelésnél, illetőleg a termelés helyén adóznak 13%-os adókulcs alapján.

A fényüzési cikkek jegyzékének kisebb módosításától eltekintve, nagyjából ez volt a helyzet a mai napig. Hozzá kell tennünk még azt, hogy az 1927. évi V. t. c.-ben egyttal felhatalmazást kapott a pénzügyminiszter arra, hogy a fényüzési forgalmiadó kulcsát 5—20%-ban állapíthassa meg.

Legfőbb vonásaiban az új tervezet a mai helyzeten háromféle módosítást visz keresztül:

1. A fényüzési forgalmiadót kevés kivétellel a vámkezelés, illetőleg a termelés helyén szedi be.
2. A fényüzési cikkeket több csoportra bontván, azokat 5, 10, 13, 15 és 20%-os kulccsal adóztatja meg.
3. A fényüzési cikkek jegyzékét kiterjeszti a rendelet kijelentése szerint oly cikkekre, amelyek fogyasztása nem jelent ugyan fényüzést, de mindenesetre magasabb vásárlóerőt állapít meg és ezért az általános forgalmiadó megterhelésénél súlyosabban adóztatandó.

Ezen a három legfőbb rendszerváltoztatáson felül számos kisebb jelentőségű újítást tartalmaz az új tervezet. Így a fényüzési adó esedékességére vonatkozólag: az adó eddig esedékes volt a fényüzési cikkeknek a fogyasztó részére való kiszolgáltatásakor. Az esedékesség most úgy szabályoztatott, hogy az adó a vételár, illetőleg vételár-részletek megfizetése alkalmával válik esedékessé.

Amíg eddig a fényüzési forgalmi adó a teljes vételár után számítottatott és azt nyíltan kellett akkor a számlában, akár fényüzési bárca útján a vevőre áthárítani, addig az új tervezet szerint a fényüzési adó nyílt áthárítása tilos, hanem az a vételárba belekalkulálva, burkoltan hárrítható csak át. Nehogy azonban ily módon a bevételezett fényüzési adó összege után is fényüzési adó fizetessék, a tervezet úgy intézkedik, hogy a vételárnak csak egy, a rendeletben meghatározott tört része esik fényüzési adó alá. Ez a törtész aszerint változik, hogy az illető eladott árucikk milyen százaléku fényüzési adó alá esik.

Minthogy sok esetben a fényüzési tárgy alapanyaga (pl. selyemszövet, stb.) már a vámkezelés helyén megrovatott fényüzési adóval, az abból előállított készáru pedig újabb fényüzési adó alá esik, a tervezet részletesen szabályozza azokat a lehetőségeket, amelyek mellett az alapanyag után már lerótt

fényüzési adó beszámítható az abból készült készáru után újból lerovandó fényüzési adóba.

Szabályozza az új tervezet a fényüzési adó alá eső cikkek visszaadása vagy átcserelése esetében beálló adómentességet, amely eddig a mai jogállapot mellett hiányzott.

Részletesen szabályozza a tervezet a fényüzési adó általányösszegben történő kivetését oly módon, hogy az az egyes szakmákra vonatkozóan általában is történhetik.

Az új tervezetet a pénzügyminisztérium véleményezés végett megküldötte a különböző testületeknek és annak tárgyában szeptember havában ankétet fog tartani.

A jövedelem- és vagyoadó végrehajtási utasítása. A pénzügyminiszter, közzétette 50.000/1927. P. M. sz. rendeletét, amely a jövedelem- és vagyoadóra vonatkozó törvényes rendelkezésekhez a részletes végrehajtási utasításokat tartalmazza.

A végrehajtási utasítás a legrészletesebben magyarázza a törvényes rendelkezéseket és kimerítőleg tartalmazza a jövedelem- és vagyoadóra vonatkozó jelenleg érvényben levő összes jogszabályokat.

Nagy vonásokban alkalmazkodik az eddigi jogszabályokhoz és lényeges eltéréseket csak azokban a részekben tartalmaz, amelyek az adómérséklérről szóló ezidei 5. törvény-cikkből vétettek át. (Adórögzítés, adókulcsok stb.)

Valamint a jövedelem- és vagyoadó a maga valójában, úgy az erről szóló végrehajtási utasítás is jelentőséggel bír az összes adózók szempontjából. Annak részletes ismertetésére jövöheti számunkban ezért bővebben visszatérünk.

Ehelyütt csak azt kívánjuk még kiemelni, hogy a végrehajtási utasítás és az abban tartalmazott szabályok visszaható erővel bírnak a folyó évrnek január 1-re, kivételével azon eseteknek, amelyekben már a kivetés megtörtént.

A jövedelem- és vagyoadó végrehajtási utasítással egyidejűleg megjelent a felhívás a folyó évrre szóló általános kereseti, valamint a jövedelem- és vagyoadóbevallások beadására.

Pénzügyi joggyakorlat.

A fizetett fényüzési forgalmi adót a fényüzési forgalmi adó alapjához hozzászámítani nem lehet. (Közigazgatási Bíróság 12.237/1924. P. szám.) Panaszostól a törölni rendelt 4240 korona fényüzési forgalmi adót azért követelik, mert a vevőknek felszámított s azok által ki is fizetett 13%-os fényüzési forgalmi adó az adóalaphoz nem számított hozzá.

Ez a követelés alaptalan.

Az 1920. évi XVI. t.-c. 9. §-a, illetve a törvény végrehajtása tárgyában kiadott 90.000/1920. sz. utasítás 64. §-a értelmében a